

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Epistola Antonini, Ad populum Asiae de religione nostra. Cap. XII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

De Iustini ad Antoninum Apologia.

CAP. XI.

Constat item eundem Iustinum, tum contra Gentes librum accuratissimè lucubralle, tum alios nonnullos, qui Apologiam pro nostra fide continent, composuisse: quos Imperatori Antonino, cognomento Pio, & Senatui Rom. dedicauit. Etenim Romæ est id temporis commoratus. Atque in eadem Apologia qui sit, quo genere, & quo loco natus, explicat his verbis. Imperatori Tito Aelio Adriano Antonino Pio, Cæsari Augusto: & verissimo filio adoptiuo Philosopho, & Lucio Philosophi Cæsaris natura filio, & Pii adoptiuo, humanioris literaturæ fautori, sacro sancto etiam Senatui, & P. Ro. pro his, qui ex vniuerso hominum genere immeritò planè & intultè rapiuntur in odium, ignominisq̃ vexantur, Iustinus Prisci Bacchij filius, exigente Flauia Neapolis vrbis Syriæ Palestinæ, vnus ex illorum numero, supplex obnixis præcibus hanc meam petitionè offero.

Epistola Antonini, Ad populum Asiæ de religione nostra.

CAP. XII.

Ab alijs item fratribus in Asia degentibus, qui varijs cuiusque modi contumelijs, iniurijsq̃ à populo prouinciali erant magnopere onerati, idem Imperator rogatus, tale edictum in communi concilio Asiæ diuulgari præcepit.

*Imperator Cæs. Marcus Aurelius Antoninus Augustus,**Armenius Pont. Max. Trib. Potest. xv. Cof. iij.**Communi concilio Asiæ. S.*

Noui equidem diis curæ esse, ne tales homines impu- *Iust. fo.*
niti in obscuro lateant: nam illi ipsi sat scio, de iis, *163.*
qui cultum ipsis tribuere recusant, sunt multo acer-
buis supplicium sumpturi, quàm vos. Ac quibus homi-
nibus iam ipsi grauem exhibetis molestiam, & tanquam
impios, atque à deorum cultu auersos insimulatis, eorum
planè, quam habent, magnopere confirmatis religionem.
Illis enim magis in optatis est, vt in crimen adducti, mor-
tem

tem pro Deo suo oppetant, quàm vt vita fruuntur. Vnde sua ipsorum vita hoc pacto prodita, multo maiore clario, reque reportant victoriã, quã si imperata, quæ vos ab ipsis fieri postulatis, obirent. Cæterum de terræ motibus, qui vel præterierunt, vel iam sunt, non alienum à ratione videtur vos commonefacere: quando quidem & cum adsint, animos dimittitis, & infœlices vestri omnium casus in illorum religionem, tanquam eorundem causam transfertis. At illi cum tale quid eueniat, constantius firmissimè Deo fidunt. Vos autem toto illo tempore, Deum penitus ignorare, resque sacras prorsus contemnere, & non solum cultus, qui soli Deo debetur, inscii esse & expertes, verum etiam, eos, qui illum obseruant & venerantur, grauitè exagitare, & ad mortem usque insectari videmini. Pro quibus hominibus, multi, qui nostris præfuerunt prouinciis, iam ante diuinissimo sanctissimoque nostro patri literas scripserunt. Ad quos quidem ille rescripsit, nihil eiusmodi viris negotij facessendum, nisi forte aliquid maleficij contra Rom. imperium designare moliantur. Ad me etiam eorum causa scripsere multi, quibus per literas, patris mei sententiæ & voluntati assensientes, responsum dedi. Quod si quispiam igitur cuius Christiano, quia Christianus sit, pergat molestiæ quicquam, aut criminis inferre, ille, cui crimine illatum fuerit, etiam si re ipsa Christianus deprehensus sit, absoluitur: qui autem illum accusauerit, iustum debitumque supplicium subeat. Hoc edictum Ephesi in communi totius Asiæ concilio diulgatum fuit. Atque ista ita accidisse: Merito Sardensis ecclesiæ episcopus (qui eodem tempore hominum fama celebris fuit) testatur perspicue suis ipsius verbis, quæ sunt posita in Apologia vtilissima illa quidem, quam per nostræ fidei & religionis defensionem contexit, eamque Imperatori Vero dedicauit.

Que de Policarpo Apostolorum familiari traduntur.

CAP. XIII.

Temporibus modo demonstratis, dum Anicetus Rom. ecclesiæ præerat, Polycarpum, cui adhuc suppeditabat vita, Romam aduentasse, & cum Aniceto in congressum colloquiumque de controversia, quæ fuit de die Pasche cele-